

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 31 JANUARI 1904.

N^O 18

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Magnus Arhusiander. — "Gamle Max berättar" af Allen Macklin. — Aalesund, den af våldeld ödelagda staden. — Bilder från den 21 januari. — De danska kungliga gästerna. — Svenske IIs första färd. — När 1904 års riksdag öppnades. — C. A. M. Hjulhammar. — Prof. H. Conwentz. — Utländska konstnärer på besök i Sverige. — Veckans porträttgalleri. — Brokigt utomlandsnytt.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

Foto. Firmau, Stockholm.

MAGNUS ARHUSIANDER.

Kliché: Kem. A.-B. *Brugt* Silfversparre Stilm.—Gbg.

MAGNUS ARHUSIANDER.

JÄMTE NÅGRA ORD OM SUNDSVALL.

En af Norrlands mest framstående och aktade män, den för öfrigt öfver hela Sverige kände och värderade grosshandlaren Magnus Arhusiander fyllde den 17 sistlidne januari 75 år, och HVAR 8 DAG har begagnat sig af detta tillfälle för att återgifva den på många områden framstående mannens om en öppen och trygg karaktär talande anletsdrag.

A:s vagga stod i staden Säter, där fadern var kyrkoherde. Efter privat undervisning i hemmet genomgick S. tredje och fjärde klasserna i Falu skola. Endast femton år gammal fick han plats som bokhållare vid Forssa bruk i Ångermanland, hvarifrån han hösten 1845 flyttade till Bollsta bruk i samma landskap. Där förblef S. i sex år, tills han 1851 tillträdde en plats hos då varande grosshandlaren P. F. Hefner i Sundsvall. S. tjänstgjorde som bokhållare och inspektor vid Hefners trävarurörelse till 1868, då affären öfverläts till vice konsul F. A. Åslund och Arhusiander. De båda nye ägarne, som voro i besittning af god affärsblick och stor energi, utvidgade allt mera rörelsen, hvilken först bar firmanamnet Hefner & komp. och sedermera Hefners aktiebolag. 1894 såldes bolagets sågverks- och skogs-egendomar till Vifsta varfs bolag.

A. har sålunda intagit en ledande ställning inom Norrlands största industri, den för hela Sverige så betydelsefulla trävarurörelsen. Han har desslikes varit mycket verksam i handelsvärlden. 1874 blef han en af stiftarne af Sundsvalls handelsbank, af hvilken styrelse han från första stunden varit ledamot, och där han 1874—99 var vice ordförande. Gifvetvis har A. också säte i ett flertal andra styrelser af allmän och enskild natur, där A:s dugande förmåga gör

sig gällande, liksom han länge tillhört drätselkammaren och stadsfullmäktige, i ett flertal år som ordförande.

I riksdagen gjorde A. sitt inträde 1883 och satt där till och med 1901, då han på grund af försvagade krafter afsade sig uppdraget. A. har bevisat tillsammans 21 riksdagar, däraf 3 i första och de öfriga i andra kammaren. Han var i åtskilliga år ledamot af bevillningsutskottet och de tre sista riksdagarne innehade han den alldeles särskilda hedersposten att vara ledamot af talmanskonferensen. A. slöt sig i andra kammaren till »frihandelsvänliga centern» och ingick sedermera i »samlingspartiet». Hans blick har icke varit stängd för tidens oundgängliga kraf.

Sedan 1884 är A. landstingsman. Han har vid 3 landsting varit vice och vid 17 ord. ordförande.

I Sundsvall, den blomstrande staden vid Selångersån med det rastlösa lifvet, intager grosshandlare Arhusiander, kan man väl påstå, en hedersställning. Och icke endast genom sitt mångsidiga arbete har han bidragit till stadens framgång, utan han har äfven upprepade gånger gjort vackra donationer till olika ändamål och därigenom visat sin generositet.

Förut riddare af Vasa- och Nordstjerneorden blef A. 1896 kommandör af Vasaordens 2:dra klass och 1900 kommandör af samma ordens 1:a klass.

* * *

I samband med att HVAR 8 DAG å sin första sida visar porträtt af en synnerligen framstående Sundsvallsbo, återgifvas här några vyer från Sundsvall, »lilla San Francisco», som staden halft på skämt ju kallats. Eljes kan man också gifva den — och gör

Foto. O. W. Olsson, Sundsvall.

SUNDSVALL: Esplanaden.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm.—Öbg.

Foto. Maria Kihlbaum, Sundsvall.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm.—Gbg.

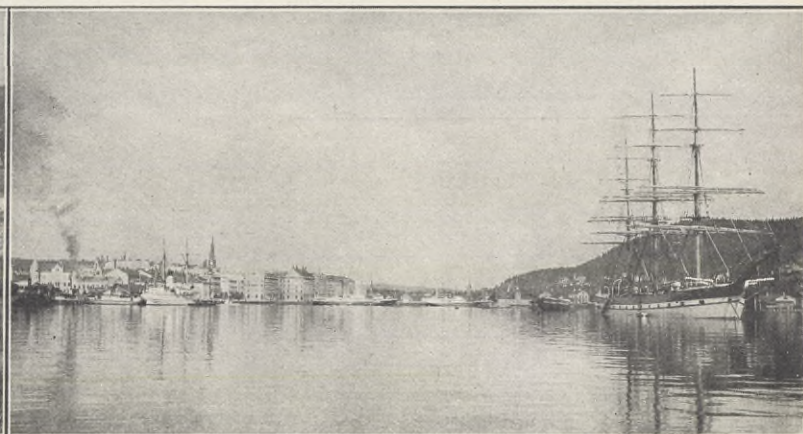
VÄNGÅFVAN OCH TORGET. I MIDTEN SYNES HIRSCH'SKA Huset, TILL VÄNSTER CENTRALHOTELLET OCH STADSHuset, TILL HÖGER STORGATAN.

—
12883

HVAR 8 DAG

Foto. Adèle Kindlund & Co., Sundsvall.

Foto. O. W. Olsson, Sundsvall.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm.—Gbg.

INLOPPET.

NÅGRA VYER AF SUNDSVALL.

HAMNEN.

det icke sällan — namnet »Norrlands hufvudstad».

Sundsvall har, som bekant, haft stormiga öden. Ursprungligen belägen längre bort från hafvet, flyttades staden 1648 till sin nu varande plats. 1721 ödelades Sundsvall i grund af ryska flottan; 1803 och 1877 härjades olika stadsdelar af vådeld. Och så, midsommaren 1888, gick en hemsk brand öfver hela den egentliga staden och lade den i aska.

Men Sundsvallsborna tappa aldrig modet. Medan det ännu glödde här och hvar, flyttade affärsmännen in i korridorerna i en kvarstående byggnad — det var visst allmänna elementarläroverket — och

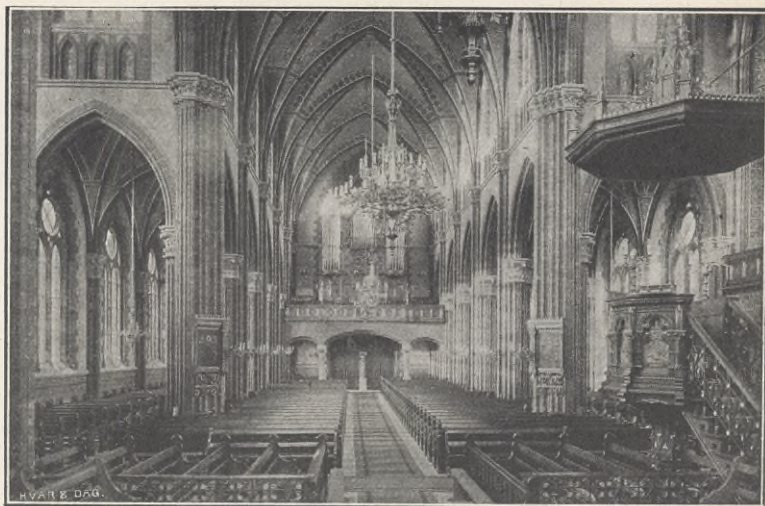

Foto. O. W. Olsson, Sundsvall.

Kliché: Bengt Sjöberg.

SUNDSVALL: Det inre af kyrkan.

en stor stad. Det är både möjligt och troligt, att man efter hand fått knappa åtskilligt af på de högt flygande förhoppningarne, men huru som helst har Sundsvall ändå blifvit och är en i många afseenden högst märklig stad i raden af svenska provinsstäder. Tack vare att Sundsvall är ett centrum för den storartade norrländska trävaruindustrien, ser man i Sundsvall allt i stort. Det är icke blott gatorna, som anlagts i stor skala, utan alla förhållanden där utveckla sig efter stora mått.

Våra bilder visa den präktiga hamnen, där sommartiden en liflig trafik råder, den 1898 invigda ståtliga teatern och annat, som kan vara af intresse för litet hvar ur både patriotisk och resenärsynpunkt. Ty öfver Sundsvall draga ju nu mera turisterna i mängd.

—of.

Kliché: Bengt Sjöberg.

SUNDSVALL: Storgatan.

började så godt som på stående fot göra affärer. Gamla järnvägsvagnar ställdes upp i rader, och i dem fick man bo en tid, tills man hunnit anordna mera bekväma provisoriska bostäder. Och så började man bygga, präktiga stenhus i långa rader.

Man byggde i gotisk och modern renässans, i florentinsk stil och mohrisk villastil, vid Esplanaden och andra gator. Pengar fanns det i öfverflöd, och ingen misströstade om, att Sundsvall skulle bli

Kliché: Bengt Sjöberg.

SUNDSVALL: Teatern.

När man ser dessa bilder från Sundsvall, för mindre än 20 år sedan i grund ödelagd af eld, men nu erbjudande anblicken af en storstiladt anlagd stad föres tanken osökt till den stad i vårt broderland som i dessa dagar på samma sätt härjats och grusats, Aalesund. Det må ju ligga en tröst däri, det långt ifrån att en lifskraftig stad utplånas ens vid en så svår hemsökelse som brand, den fastmer står upp på nytt, ur grushögar, en ny stad med breda gator och tornprydda hus och med samma dådkraftiga befolkning.

Må Aalesund blifva Norges Sundsvall, det kan man förvisso önska!

RED.

GAMLE MAX BERÄTTAR.

II. SPÖKET PÅ LADY FLORAS VIND.

SVENSKT ORIGINAL FÖR HVAR 8 DAG AF ALLEN MACKLIN.

Det var en septemberrafton vid Holmsund, utanför Umeå, som jag hörde denna historia. Jag var den tiden en ung tidningskorrespondent, som drog land och vatten omkring för att finna hvad jag uppsluka månne; — hade just varit en tur uppåt Torneådalen för att med min unga visdom och stora oerfarenhet reda ut några omdebatterade gräns och nybyggarförhållanden — och var nu på väg söderut med »Neder-Kalix», som den tiden fördes af kapten Robert Maxwell.

Detta var i den gamla goda tiden, då det ej fanns någon järnväg norr om Östersund; stambanan slutade vid Ånge, eller däromkring, och för hela det stora, då mer än nu för det öfriga landet obekanta Sverige som låg norr om denna »civilisationens ändpunkt» utgjorde landsvägar och ångbåtar de enda kommunikationsmedlen. Det var ock en feberaktig verksamhet som utvecklades ombord på de senare under seglatsårets sista veckor, då alla flyttfåglar norr ifrån vände hemåt från sydliga trakter och hela det vida Norrland skulle provianteras för den stundande vinterns åtta à nio månader långa blockad. I en aldrig slutande procession drogo de stora båtarna norrut, vecka efter vecka och dag efter dag, lastade till relingen och därutöver med lärar. tunnor och fastager, socker och salt, specierier och snus, sydfrukter, julgransgrannlåt, »långa» och »korta» varor, lyxartiklar för rike mans bord och livets enklaste nödortf för den fattige — men framför allt med mjöl, mjöl, mjöl — i hundra- och tusentals säckar, för att det tysta, tåliga folket däruppe vid de breda älvarne och i de stora skogarne åtminstone ej skulle behöfva sakna det dagliga brödet, då solen och dagen öfvergåfvo dem. Blef vintern alltför sträng och spärrade isarne hamnarne alltför länge, kunde det nog ändå hända att förråden togo slut — och då blef det hårda tider i fattigmans hus och stundom bekymmersamt nog äfven för den rike. Under forceradt arbete, med uppjudande af yttersta krafter, lossades dessa oändliga frakter i hamn efter hamn; dagarne voro för korta, nätterna måste tagas till hjälp och de förutbestämda afgångs- och ankomsttiderna existerade endast på turistorna och i en eller annan sangvinisk passagerares fantasi.

Men så fort de stora, vackra båtarna nått resans nordligaste mål och väntat stäffen söderut, blef där idel hälg- och hvilodag; nervösa, retliga kaptener och öfveranskrängda, utvakade styrmän andades ut, det förut så belamrade däcket låg fint och putsadt som ett salongsgolf och en fridfull, gemytlig stämning bredde sig sällskapligt och försonande öfver passagerare, befäl och besättning.

Neder-Kalix var alltså på södergående med få passagerare och liten last; vädret hade allt sedan vi lämnade Haparande varit bland det finaste och det hela en fullkomlig lustfärd. Robert Maxwell var vid sitt mest strålände lynne och gestalterna från hans otaliga historier drogo som ett brokigt fäståg genom de stilla, klara septemberdagarne och de långa månljusa kvällarne — än vackra och iörande, än skrattretande, än skrämmande groteska. men alltid präglade af hans egen originella syn på lifvet och människorna.

Jag satt uppe på kommandobryggan och njöt stundens stämning. A tonen var sällsynt vacker, lugn och klar. Uman, hvars långa, chokoladbruna skrof ett par timmar legat utmed oss vid kajen, hade slutat sin lossning och ångat norrut, lämnande röken

från sina skorstenar som ett långt svart band tvärs öfver fjärden. Den lilla ångslupen från Umeå hade också slutat att stampa och piska upp vattnet på andra sidan om oss med sin nervösa propeller samt begifvit sig af uppåt älven igen med sin last af post och passagerare — allt hade med ens blifvit så underligt tyst omkring oss. Långt bort i den gråblå östern öfver Ålands haf visade en ljusning vid horisonten hvar månen inom kort skulle gå upp, men i väster brann ännu solnedgången i skarpt gult och rött, under det att alla de små flacka, steniga holmarne med sina ensliga, stormpiskade tallar lågo svarta på det blanka vattnet, som återgaf himmelens svafvelgula och brandröda toner med en fördjupad, metallisk glans. Luftens tunna skärpa talade om frost till natten och lukten af nysågade bräder, sågspån och tjära drog öfver viken som en fläkt af landets egen andedräkt. Det var något ödsligt, främmande, nästan arktiskt öfver hela landskapet i denna stund, som jag icke förut lagt märke till. Jag kände mig med ens underligt beklämd och svärmodig, gripen af en hemsk aning om den själens oändliga ensamhet gent öfver det okända, hvars djup ungdomen ännu ej haft tid att pejla — och då Robert Maxwells stora gestalt i detsamma dök upp i trappan, kändes det som en välkommen befrielse. Med honom kom alltid sol och trygghet.

— Jaha! — Så fick vi då postsäckarna ordentligt ombord — pris, tack och lof! — utlät han sig med ett djupt andetag, i det han varligt slog sig ned på den för hans särskilda bruk afsedda stora fältstolen och drog eld på en sticka för att tända den outhärliga pipan, som fått slockna för en stund. Han sög några blossande tag medan han med allvarlig och tankfull min betraktade de ringlande rök-
hvirflarne.

— Postsäckarne var det, ja — återtog han därpå. — Känner det alltid ansvarsfullt med de där tinge-
starna — — Postexpeditören därborta — Bergvall — hederspojke — men — m-e-e-n — kärleken har snärjt honom i sitt garn. — En ung mans väg till ena pigo —! Han glömmet, glömmet, ser bror — —. Måste se upp dubbelt. Så mycket af lif och död och sorg och lycka och väl och ve som ligger sammanpackadt i de där påsarne och beror af att allt kommer ordentligt fram i rätta stunden —! — Ja Herre Gud. — Underligt för rästen. Större och tyngre bli säckarne år för år — och tunnare och lättare bli breffven. Mindre och mindre står där i dem. Hela världen skriver. — Pojkar och pigor och sotare och barnet i sin moders lif — —. Nånå, gärna för mig, postverket skall också lefva —. Men ingen har tid att skriva. Lös mig den gåtan den som kan — —.

— Förr i världen — — det var andra tider. Mins väl när breff voro en skatt — —. Människor lade lif och själ och hjärta och tankar i dem — ville så gärna ge så mycket som möjligt af det bästa och finaste och varmaste de ägde åt de kära frånvarande, då de inte kunde få lefva med dem på annat vis. Pängar kostade det både att få och sända ett sådant bref och länge var det på väg. — Terrrii-belt!! — Men så var det och ett stycke af själfva lifvet då det kom. Lästes många gånger. Nummerades och lades i schatullet med törnrosblad och lavendel och kosteliga kryddor — som en helgedom. Och då det älskande hjärtat och de goda kära händerna som skrivit länge sedan blifvit stoft och aska, be-

höfde man bara öppna skrinet och bläddra litet i de tunna gula papperen för att känna doften af det förflutna i all sin ljuflighet — både andligt och lekamligt, så att säga. Jojo men. Sådant band generationerna samman, skall jag säga. Lärde dem förstå och älska hvarandra, unge man! — Undrar just hur mycket era efterkommande skola kunna läsa sig till af alla edra grönrändiga brefkort —. Sådant betyder ändå något för mänsklighetens utveckling, lita på det. Kan aldrig ha varit vår Herres mening att det ena släktet skall gå här och trampa efter det andra utan att lämna så mycket som ett spår i sanden för att visa vägen. — Inte vet jag, — men ingen får mig att tro det —.

— Inte tid till det, säger du. Ja ja, kan så vara. — Folk utträttade väl ett och annat förr i tiden med — vet inte hur de ställde med det. Kvinnorna — mödrarna, systrarna och de små fästemoerna — Gud signe dem! — de hade nog händerna liksom litet fullare då, skulle jag nästan tro. Bak och brygd och slakt och fina skjortveck och inga symaskiner och hundra'tals sysslor som nu göras af lejda händer — det betydde något att sköta ett hus som det skulle skötas den tiden, skall jag säga — och inte fanns det så mycket att köpa färdigt i bodarna häller. Men då för tiden hade de Guds änglarne inga nerver — — Herre Gud, hur väl ser jag inte min mor för mig vid sin lilla uppslagna engelska skrifulpet, som stod så anspråkslöst undanställd i ett hörn då den inte behöfdes — — det lilla enkla bläckhornet, sanddosan och gåspännan — — och de stora, tunna, fyrkantiga pappersarken, som hon fylle så tätt med sin vackra spetsiga stil. — Det var bref som tälde att gömmas och som också blefvo gömda, lita på det!

— Ja ja. Sådana bref kunde betyda något i en människas lif — Ja, de kunde snart sagt komma att betyda allt för mycket — kanske rent af all den smula kärlek och lycka och solsken som kommit en stackare till del här i jämmerdalen. Sådant kan lifvet vara. Terr-rii-bell!!! Se, det är så ställt, för somliga att lyckan för dem just aldrig blir annat än en gengångare. Vår Herre, i sin stora visdom vet väl hvarför; inte vet jag. Den är död. Död och begravnen för länge sedan. Men den spökar — den har liksom inte ro i sin graf och lämnar dem ingen ro häller. — För resten — — det där med spöken. — Ja, det finns så mycket underligt här i världen. Jag kommer just att tänka på en historia —

— Jo, så gärna, så innerligt gärna, om det kan roga, så — — vi gå inte på en timme än, förrän månen hunnit komma sig upp ordentligt — — så tid har vi — — Härligt afton, splendid — — så vackert och stilla häruppe — — den här skymningen kan just passa i stycke — — Jaså, doktorn och ingenjören vill också höra på? — Så förinnerligt gärna. Ska' det vara eld? — Var så god. — Se så där ja. Sitter ni bra nu, gossar? All right.

— — We e-ll! — — Det var i Edinburgh för en del år sedan. Hade gjort en afstickare dit på hemvägen för att hvila ut litet efter rough life i Canada, söka upp släkt och vänner och upplifva gamla minnen. Hade intet annat att göra än gå och lata mig, läsa tidningar och äta sena middagar — rent terribelt för mycket mat — — hade egentligen kapitalt tråkigt — den sortens lif ligger inte för min natur — — men tiden gick. — — Det var många jag gärna ville träffa och jag var rädd att glömma någon — gjorde mig därför ingen brådska. Människorna gjorde det mig för resten inte alltid den glädjen att se som jag hoppats på. — Det är så mycket här i världen, skall jag säga, som är vackert medan det ännu står i knopp och man kan tänka sig blom-

stringen så härlig man behagar — — och många fina blommor lämna bara sura frukter — — ja, man får tacka sin Gud om de inte äro giftiga till på köpet. Så det är inte alltid glada öfverraskningar man bereder sig då man arrangerar ett sådant där litet rendzvous med sitt förflutna. Ibland förstås! — Det var den gången jag så förunderligt träffade tillsammans med d:r Barclay och hans hustru — — men det var sant — det hör nu inte hit — det skall jag kanske tala om en annan gång — —

— Nå! — en dag sitter jag vid frukostbordet och tittar i min morgontidning då en rubrik faller mig i ögonen. Spökerierna vid York Place, stod där. Well — sådant där läser jag nu alltid. Det retar mig förstås, ty det är vanligen idioter som skriva det; men för en förnuftig människa finns alltid något sanningens korn i det — — och lifvets gåta löser man inte med att rycka på axlarna. Ne-nej. Mer vill det allt till, skall jag säga herrarna. Ett öppet sinne, gossar, ett öppet sinne och inga fördomar — vare sig åt ena eller andra hållet — det är mitt ordspråk. Och hvad spöken beträffar så tänker jag mig att det är med dem ungefär som med elektriciteten; — Människan hade i tusen sinom tusen år gått och känt sig konstig när luften var öfvermåttad med den — och sett blixten slå ner och tända — och mycket annat — innan de kommo på det klara med hvad det var för en kraft och hur den kunde användas — — och nu telegraferar och telefonerar man jorden rundt och det faller ingen in att kalla det öfvernaturligt. — — Men det är inte värdt jag kommer in på den här frågan, för då slutar jag aldrig. Stopp och back!

— Det var alltså Spökerierna vid York Place. Rubriken slog mig som sagt och jag läste artikeln. Det hade stått något om saken förut, efter hvad jag kunde förstå, ty det talades därom som om något välbekant. Men kontentan af det hela var att man »fortfarande ej lyckats sprida något ljus öfver de gåtliga företeelser som i så hög grad oroat befolkningen vid York Place sedan flera månader tillbaka». Där hade genom flera vittnen bestyrkts att »oförklarliga ljud, knackningar, stönanden och snyftningar» hörts på vinden till n:o 88 — — — man hade till och med tydligt sett en dunkel gestalt skymta däruppe och ljudlöst försvinna, utan att det varit möjligt upptäcka hvart den tagit vägen, ehuru de noggrannaste efterforskningar vidtagits. Stundom hade man till och med tyckt sig förnimma ett ljussken, »dock endast af ögonblickligt uppflammande art», samt ett »egendomligt raspande eller gnagande ljud». Tidats märktes ingenting, men vid andra tider kunde de lätta stegen, knackningarna, raspanoet och de djupa suckarna höras natt efter natt, till obeskriflig förfäran för tjänstepersonalen, som hade sina sofrum däruppe — o. s. v., o. s. v.

— Med ett ord: det var en artikel i den vanliga stilen. Reportern hade gjort sig all möda att koka så stark soppa som möjligt på sin magra spik — det pigskvaller och käringprat han lyckats uppsnappa vid ett besök på platsen. Mer var det inte — ty han slutade sorgmodigt med att förklara hurusom större klarhet otvifvelaktigt kunnat vinnas i detta lika intressanta som dunkla fall såvida icke öföretsdeda svårigheter omöjliggjort hvarje mera ingående forskning. Husets ägarinna, Lady Flora M:c Alister, hade nämligen »på det bestämdaste motsatt sig alla vidare undersökningar samt positivt vägrat att lämna några som helst upplysningar — en brist på tillmötesgående gent öfver presens och allmänhetens berättigade fordringar som måste väcka lika mycken förvåning som beklagande» — m. m. i samma stil.

AALESUND, DEN AF VÅDELD ÖDELAGDA STADEN.

VY ÖFVER AALESUND.

DEN 23 JANUARI OM MORGONEN UTBRÖT I AALESUND EN ELDSVÅDAJ SOM TILLFÖLJE RÅDANDE ORKANLIK STORM
UTBREDDDES ÖFVER HELA STADEN OCH ÖDELADE DENNA FULLSTÄNDIGT.

Deltagandet från det öfriga landets och från broderlandets sida är stort och har redan tillfört undsättning liksom hjälp af olika slag anordnas flerstädes. Särskildt att nämna är det rika bidrag konungen och drottningen jämte öfriga medlemmar af konugahuset lämnat till nödens afhjälpande äfvensom det storslagna sätt på hvilket kajsar Wilhelm visat sin medkänsla. Icke endast Norge utan äfven vi svenskar äro den handlingskraftige och varmhjärtade monarken tacksamma för den utomordentliga hjälp han lämnat de olyckliga och för den sympati han därmed visat Nordens folk.

WILHELM II.

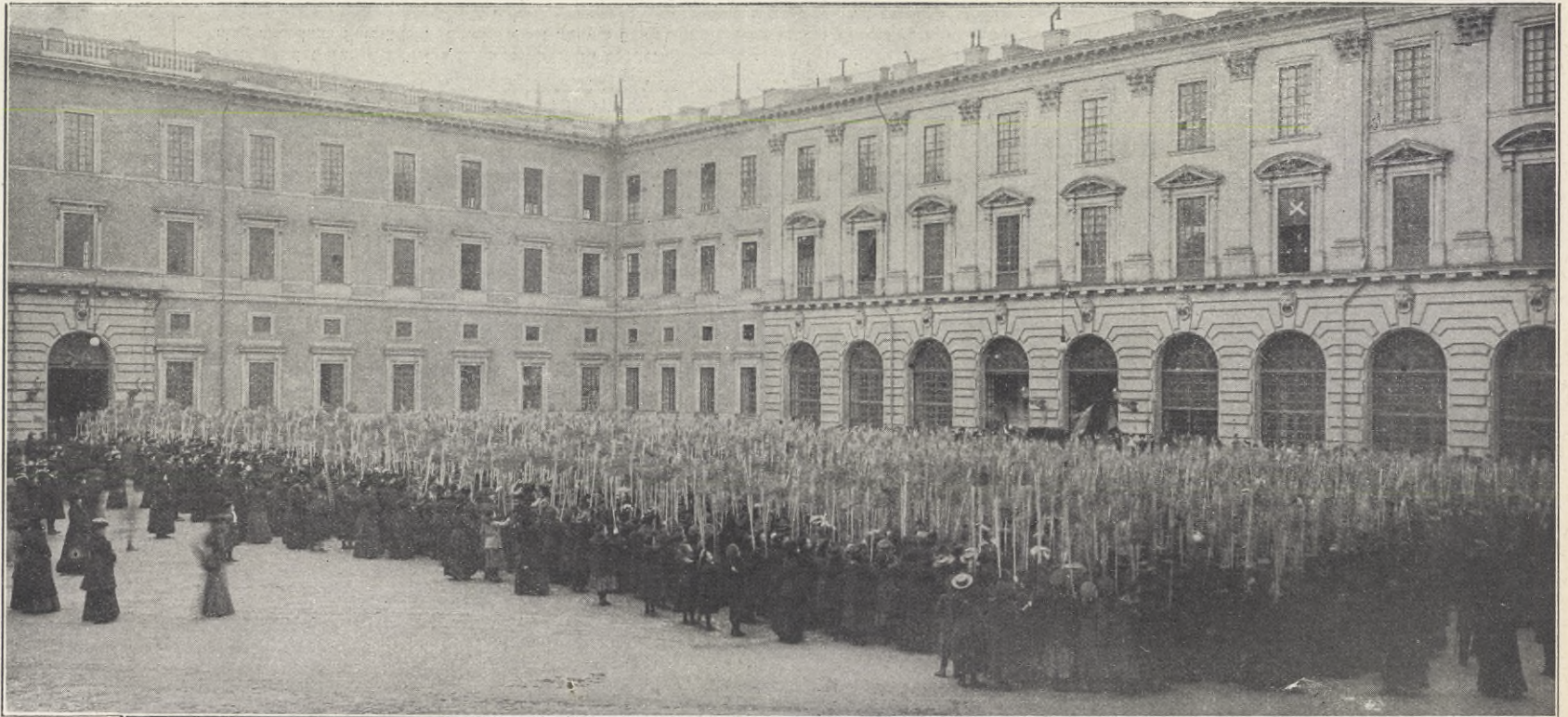
HVILKEN LIKA
STORSLAGET SOM
VARMHJÄRTADT
BISPRUNGIT DE AF
OLYCKAN HEM-
SÖKTE.

45 ÅR DEN 27 JAN.

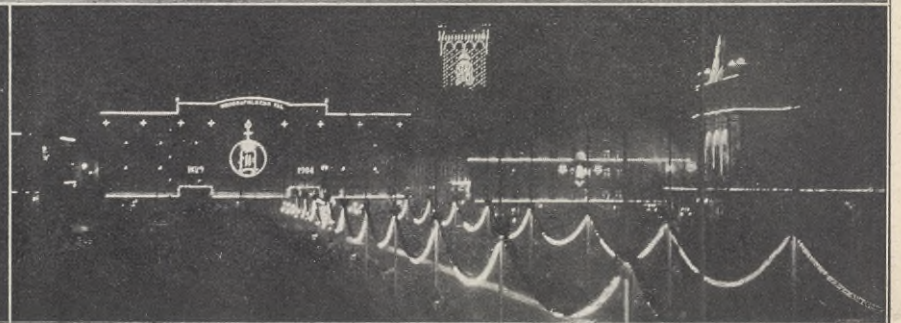
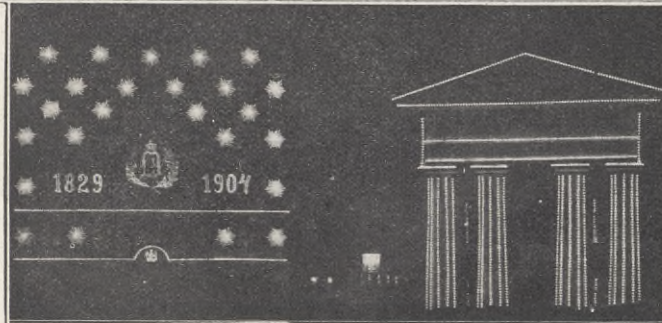

BILDER FRÅN DEN 21 JANUARI.

— 288 —

ILLUMINATIONEN:
MYNT-
TORGET,
NORRBRO
SAMT HO-
TELL RYD-
BERG, TE-
LEFON-
TORNET
OCH
KUNGLIGA
TEATERN.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KONUNGEN (x) HYLAS AF 5,000 FOLKSKOLEBARN Å K. SLOTTETS BORG GÅRD.

Kliché: Kem. A.-B., Bengt Sjöfersparre Sthlm.—Öbg

DE DANSKA KUNGLIGA GÄSTERNA
 VID SVENSKA HOFVET MED ANLEDNING AF KONUNGENS 75-ÅRS DAG.

KRONPRINSESSAN
 LOVISA.

Prins CHRISTIAN och Prinsessan ALEXANDRINE.
 Prinsessan THYRA.

KRONPRINS
 FREDRIK.

SVENSKE II'S FÖRSTA FÄRD.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

* BALLONGEN SVENSKE II färdig att uppstiga.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Sjönersparre, Sthlm—Gbg.

Ballongen "Svenske II" uppsteg den 24 januari från Idrottsparken i Stockholm. I ballonguppstigningen deltog löjtnant greve H. D. Hamilton, underlöjtnant O. C. Sylvan samt löjtnant P. A. Dählström. Den nedsteg kl. 12,7 middagen vid Ljusterö södra udde efter en lycklig färd.

NÄR 1904 ÅRS RIKSDAG ÖPPNADES.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

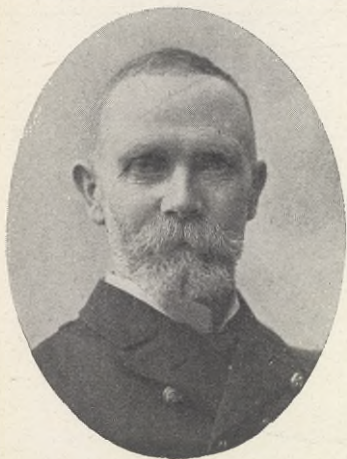
RIKSDAGENS ÖPPNANDE DEN 18 JANUARI

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

å rikssalen i K. slottet. Vid Konungens högra sida sitter Kronprins Gustaf och vid den vänstra Prins Gustaf Adolf. Ytterst till vänster sitter Prins Carl och till höger Prins Vilhelm.

HVAR 8 DAG

C. A. M. HJULHAMMAR.

Nyligen utnämnd till Kontre-Amiral.

Stockholm har nyligen gästats af en framstående tysk vetenskapsman, professorn Conwentz, arkeolog, botanist och växtpaläontolog. Lärare vid universitetet i Berlin, fäste C. dess förinnan uppmärksamhet vid sig såsom föreståndare för Västpreussiska provinsialmuseet i Danzig, som skall vara en riktig mönsterinstitution. Bland C:s af trycket utgifna arbeten märkas flera rörande berstenen, samt ett, som handlar om Sveriges fossila flora.

Professor Conwentz är emellertid icke blott vetenskapsman, utan äfven naturentusiast. Han har varit och är allt fortfarande föregångsmannen för den rörelse i Tyskland, som går ut på att skydda och bevara naturen i dess ursprungliga och orubbade tillstånd och som t. ex. i Preussen yttrat sig i utgifvandet af skrifter (»Merkbücher») af naturskyddsvänligt innehåll. Det gäller att från förödelse och förstörelse skydda landskap, markformer och djur, hvilka i vetenskapligt och estetiskt hänseende äro särskildt anmärkningsvärda, och för dess ändamål har man bland annat anmodat fackmän m. fl. att lämna förslag öfver de åtgärder, som böra vidtagas för att skydda ifrågavarande minnesmärken.

I detta intressanta ämne höll prof. C. fredagen den 22 jan. ett upplysande föredrag i Svenska sällskapet för antropologi och geografi i Sthlm. Det är att hoppas, att detta föredrag skall ha till följd, att verksamma åtgärder tagas för bevarande af den svenska naturen gent emot all onödig vandalisering. Den moderna industrien har ju sina kraf, som den måste få uppfyllt; den lägger t. ex. beslag på en del vattenfall. De moderna kommunikationerna rasera obarmhertigt skogar och annat. Men vi kunna likväl på många håll, om vi endast vilja, skydda våra egendomliga naturminnesmärken i geologiskt, botaniskt och zoologiskt hänseende, vi kunna vidare förbjuda annonsering å vackra bärg hållar, o. s. v.

PROF. H. CONWENTZ.

H ar hållit föredrag i Svenska sällskapet för antropologi och geografi i Sthlm.

(Forts. fr. sid. 286.)

— Du store Moses — Tant Flora!

— Jo, det kunde jag så innerligt obeskrifligt väl tänka mig att reportergossen inte skulle ha någon synnerlig andens hugsvalelse af ett sammanträffande med henne. »Positivt vägrat —». Jag såg henne för mig. Prässens och allmänhetens berättigade fordringar — och Tant Flora. — Ha, ha, ha! —

— Samvetet slog mig för resten och jag såg tydligt Försynens finger. Hade naturligtvis ämnat söka upp henne från första dagen — var skyldig att göra det rent af — men arfsyndens vidlåder oss alla och förmår oss — som det står i engelska kyrkans syndabekännelse, — att »lämna ogjorda de ting vi göra borde samt i dess ställe göra de ting dem vi hållre bordt ogjorda lämna». Det är sanningens ord — underligt, men sant.

— Hon var min fars kusin och jag hade varit inackorderad hos henne just där i gamla åttiättan då jag som liten skolparfvel skickades ditöfver från Göteborg för att inhämta Mores, religion och vetenskaper så pass det blef efter gammalt godt vedertaget presbyterianskt recept. Far hade själf blifvit uppfostrad på det viset i samma skola och ville förstås inte att gossen skulle ha det sämre ställt för tid och evighet. Visst kostade det på dem — jag var ju enda barnet och isynnerhet för mor var det som att slita hjärtat ur bröstet att skicka mig så långt bort. Det var en hel Amerikaresa den tiden, skall jag säga — en lång stormig färd öfver breda Nordsjön — inga ångare må herrarna tro, bara segelfartyg. Men, Herre Gud! — Föräldrakärleken är ett undransvärdt tung — den är i stånd till allt då det gäller barnens väl, till och med att betvinga sig själf. Far och mor förde mig själfva dit öfver — mig och lille Alec Sinclair, ende sonen till min fars kompanjon, som skulle sättas i samma skola. Han var ett par år yngre än jag och hans mor följde också med — en fin, vacker kvinna med alltför klara ögon och alltför skära rosor på kinderna för denna världen. Hon blef inte håller gammal i den — Håhå, jaja! — Jag ser det för mig alltsammans som om det varit i går.

— Och nu spökade det på tant Floras vind och hon motsatte sig på det bestämdaste alla vidare undersökningar. Nånå! — det kunde vi ju bli två om Jag hade stor lust att ta litet närmare reda på ställningar och förhållanden. I alla fall var det min plikt inför både Gud och människor att hälsa på gumman. Och det gjorde jag också.

— Det var så där en tjugofem, trettio år sedan jag sett henne, men hon var sig i det stora hela alldeles lik. Lång och smal, rak i ryggen som en lineal, utan ett uns öfverflödigt kött på benen — ett mellanting mellan en väl tränad kapplöpningshäst och en gammal ståtlig grenadiär. De svarta korkskruflockarne med de små kammarne vid tinningarne voro precis desamma, fast de blifvit grå och hårknuten baktill åtskilligt tunnare. Men ögonbrynen voro lika tjocka och svarta och de grå ögonen lika klara och skarpa. En del rynkor hade hon fått och bistrare såg hon nog ut på det hela — men en praktkvinna af gamla sorten var hon i alla fall — rent splendid, där hon satt i sin gamla tjocka, svarta sidenklädning utan spår af krimskrams eller garnering. Ingen kunde tvifla på att hon var en förnäm dam och att hon hela sitt lif vetat hvad hon ville och varit van att få sin vilja fram.

— Nå, hon blef verkligt glad att se mig och tog mycket vänligt emot mig på ett eget sätt. Vi språkade om släkten och om litet af hvarje och det dröjde en stund innan jag kom mig för att rycka fram med spökeriet. Till min förvåning upptog hon det inte alls illa.

— 'Oss emellan sagdt, Robbie', sade hon, 'så är det mig lätt kärt att du kommer hit just nu. Du har alltid varit en förständig gosse, fast litet kringflackande utaf dig — som är värst för dig själf. ty en rullande sten samlar ingen moss, som du vet — och du gjorde mig verkligen en tjänst om du ville se till och bringa litet ljus i den här affären. De här tidningspojkarne, som vilja sticka sina oförskämda näsor öfverallt, vill jag naturligtvis inte veta af. Men något är det; och jag är rädd det inte hänger rätt ihop. Mitt folk är rakt vettskrämdt; det är nu den tredje husjungfrun som sagt upp sig på fyra månader — och gamle Brown och Betsy, som varit hos mig i trettio år, äro inte stort bättre. Jag är verkligen trött på det här. Du och jag, Robbie, vi ha ju, lofvad vare Herren, alltför mycket förstånd för att vilja förneka att det finns spöken. Det spökar på Ardmore och det spökar på Abbotstoke och själf har jag tre gånger med dessa mina ögon sett den grå damen på Ross, som bara visar sig för kvinnor af vår släkt. Jag vet inte hvarför det inte skulle spöka i det här huset, som ju också i långa tider varit släktens egendom. Men nu är det ett faktum att det inte gör det — sedan hundra år tillbaka har ingen hört talas om något sådant. Och när det då ger sig till att snyfta och stöna och gå omkring och tassa om nätterna på min vind, så är det min rättighet att få veta hvad som egentligen är meningen med det. Det förbehåller jag mig och det håller jag på. Jag vill veta hur det hänger ihop med det här. Brown är ett gammalt nöt och Betsy har alltid varit en gås. Själf är jag för gammal att gå skildtvakt däruppe och spela detektiv på spöken — eller hvad det nu må vara. Men vill du göra det så — som sagdt, du gör mig en tjänst. Flytta hit och slå dig ned hos mig på ett par veckor. Vindskamrarne däruppe står till din tjänst — du känner dem se'n gammalt, min gosse. Husjungfrun och Betsy ha bott där de senare åren, men de stackars våpen har jag varit tvungen låta flytta ner i lilla gästrummet i stället — det blef mig för starkt med alla svimningar och hysteriska anfall och jag tyckte det var så godt göra slut på eländet genom att låta hela sällskapet byta kvarter tills vidare. Jaha — så är det — kommer du eller kommer du inte? —

— Nå, på den frågan var det naturligtvis bara ett svar; jag gick på fläcken tillbaka till hotellet, betalade min räkning och lät föra allt mitt lilla pick och pack till n:o 88, York Place. Alla timmar senare var allt klappadt och klart och lady Flora följde mig själf upp på vindskammaren, där hon låtit ordna allt för mig under tiden.

— Herre Gud, det gamla rummet med sitt sneda tak — det tog mig rakt för bröstet då jag trädde inom dörren. Då man som jag sett allt det gamla ramla i grus och spillror omkring sig och i många år just inte varit annat än en irrande Ismaelit i lifvets öken, i dag här, i morgon där, så blir man just liksom spökrädd — man vet inte rätt om man drömer eller är vaken — då man träffar på någon sådan där undangömd vrå där tiden liksom stått stilla — tusen år som en dag och en dag som tusende år, så till sägandes. Så var det där i tant Floras hus. Där hade inga stormar gått fram och inga jordbävningar skakat murarne — nej, sannerligen! — De snälla människorna hade inte haft annat att göra än gå och damma och putsa och feja och hålla allt vid makt under de sista fyrtio, femtio åren. Därför var det som det var — som det alltid varit. Sannerligen, då jag fick se en skynt af mig själf i den lilla gamla spegeln öfver tvättstället ryckte jag rent af till af förvåning öfver att se mitt eget brunbarkade ansikte i stället för runda, rosiga kinder öfver en

stor nedviken skjortkrage — så lefvande stod det förflutna för mig.

— Ja, detta var ditt rum och här bredvid var Alec Sinclairs kammare, som du väl minnes, sade tant Flora. Du var nio år och han sju då ni kommo till mig — fem år kamperade ni här tillsammans och två år var han kvar hos mig sedan du lämnat skolan — — Undrar hvad det blifvit af den pojken? Fruktar det tog en ända med förskräckelse?

— Hur så? sade jag. Det var intet ondt med honom.

— Kanske inte det. Men vår Herre hade nekat honom sundt förnuft, som väl värre är. Slarfvade bort sina näsdukar — dussinvis — och köpte färglådor för sina månadspängar. Färglådor. Fann sexton af dem här i garderoben sedan han rest. Och vill du se: här i hörnet bakom byrån — hon gick före mig in i den vindskammare, som förut varit Alecs — vill du se — frågar bara om ett sådant barn kan sägas vara vid sina sinnens fulla bruk?

— Det var en stor suddig teckning med kol och rödkrita på den vitkalkade väggen. Fartyg och vägor och eld och krutrök och mörka skyar, som tydligt frambragts genom att föra en brinnande ljuslåga af och an på väggen och i det sluttande taket därofvän. Batel off trafalgarr stod det med sneda bokstäver öfver det hela.

— Slaget vid Trafalgar, sade jag. Verkligen inte illa af en tolfåring, tant Flora.

— Inte illa? Smutsa ner rena snygga väggar så vederstyggligt med vett och vilja — och en Guds underliga nåd att han inte brände huset öfver våra hufvuden! Men han förstod inte bättre, stackars barn. Jag har låtit det stå alla dessa år som en varning och förödmjukelse för mig själf; just en läxa — — det är ett fartyg inristadt nere på ett hörn af mahogniskänken också, som ingen polerare i världen kan ta bort — — om jag vakat öfver barnet och agat honom som det varit min plikt, hade sådant aldrig kunnat ske. Men —! Man är svag ibland. Han hade ett sätt att se på en — — Och du vet inte hvad som blef af honom —?

— Nej, sade jag. Modern dog kort efter hans hemkomst och fadern ett par år senare. Så kom den stora kraschen, då allt gick öfverända. Jag fick annat att tänka på —. Förlorade honom alldeles ur sikte.

— Modern var en gudfruktig kvinna, sade tant Flora. Men jag fruktar, jag fruktar storligen att hon bedref afguderier med barnet och att hon i sin svaghet lärt honom att också bedrifva afguderier med henne. Sådant straffar sig. Gossen tänkte mer på sin mor än på sin skapare. Kom jag inte på honom med att sitta häruppe i kylan på själfva sabbatsdagen för att skriva till henne i smyg och läsa hennes bref — de voro honom förmer än både bibel och katekes! Ännu i sista stunden, då han skulle resa hem, kom han ju dragandes med en stor packe, tung som ett dussin skjortor minst, och ville ha dem med i kofferten. Det var moderns bref —. Men det satte jag då p för. Menar du är från förståndet, gosse, sade jag, du reser ju hem till henne själf nu och tänker ta upp det knappa utrymmet med gammalt fullskrifvet papper som bara bör kastas på elden! Och därvid blef det — — Ja, nu ser du hur du har det här, Robbie. Gör dig hemmastadd och ring när du vill ha varmt vatten. Jag äter middag klöckan sex.

— Då hon gått, tog jag mig en liten observation af ställningar och förhållanden däruppe. Kände så väl igen gamla vinden med sina små dunkla tak-

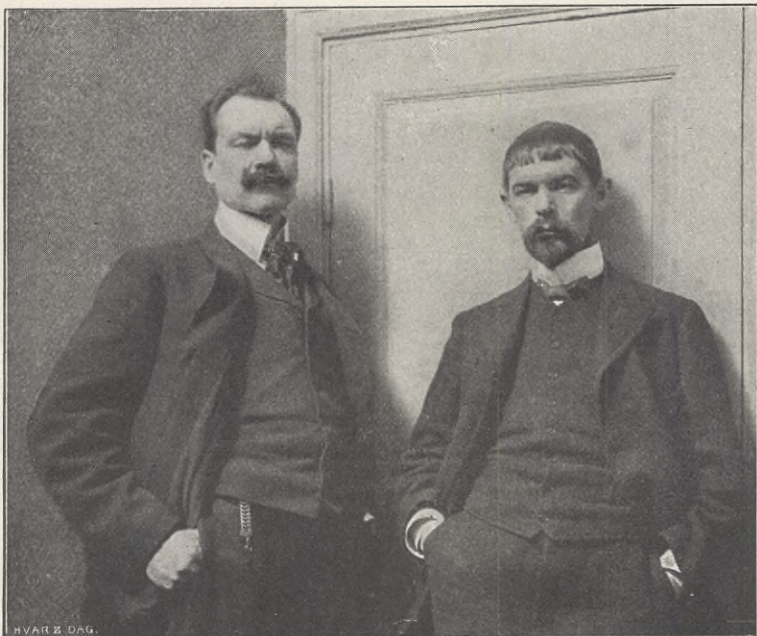
fönster. Ljusare hade den inte blifvit och inte mindre dammig, men knappast mera heller. Där stod en hop gammal bråte af alla slag och längst invid väggen den stora järncisternen, som försåg hela huset med vatten, inklämd mellan tjocka bjälkar. Det var sig likt alltsammans och något egentligt misstänkt eller underligt kunde jag inte upptäcka — kanske på ett undantag när. Då jag tittade på den gamla järnbeslagna vattentanken och mindes hur vi pojkar begagnat den till fästning och försöksning då vi lekte däruppe i gamla tider, kom jag rent händelsevis att titta på en af sidobjälkarne och lade då märke till att den var besynnerligt sönderhackad eller söndergnagd på ett ställe — nästan som om ett djur sökt äta sig in eller äta sig ut där — och då jag såg noga efter, låg det litet flisor och stickor och trästoff på det dammiga golvet nedanför, som tycktes ha kommit dit jämförelsevis nyligen. Det var ju en obetydlighet och kunde ju ha en hel del orsaker — — kunde ha gjorts af arbetare vid något tillfälligt reparationsarbete, eller af råttor eller — — både det ena och det andra. Jag skulle inte ha skänkt det en tanke knappast, om inte den där spökhistorien varit. Då man ger sig till att undersöka sådant, får man ju ha tankarne med sig och vara vaken och upp märksam på allt, både stort och smått, som eljest inte kunde tyckas ha någon betydelse. Man är ju alltid utsatt för mystifikation och själfbedrägerier och kanalerier af många slag. Kan aldrig vara nog på sin vakt — hjärtats illfundighet är rent rysansvärd, som herrarne nog komma underfund med då ni bli så gamla som jag. Jag tog fram tidningsartikeln, som jag stoppat på mig, och läste genom den. Kom just att tänka på hvad som sagts om ett »egendomligt raspande eller gnagande ljud» i samband med spökeriet. Tyckte strax från början att det var litet kuriöst med det där. Visst inte för att jag inte både sett och hör tillräckligt för att veta att folket där på Andra Sidan kunna hitta på både det ena och det andra sättet att ge sig tillkänna — just som vi själfva skulle göra om det gällde att knyta förbindelse med någon på motsatta sidan en mur, tänker jag mig — — men råttor och bläst och inbrotts-tjufvar ha också en hel del att svara för — kort sagt: man får se sig för.

— Anbelangandes nu råttor — fastän de rackarne nog äro i stånd till litet af hvart då de slå sig lösa — så blef det mig strax klart att man inte fick skriva det här på deras konto. Det syntes tydligt, då man såg nogare efter, att det varit något skarpt instrument — inga gnagareänder — som användts. Sådant kan man knappast missta sig på. Det var märken efter täljning i träet och där låg, som sagt, riktiga flisor — fastän helt små — nedanför. Människohänder hade varit med där; det var tydligt. Men tjufvar — — — det var just inte rimligt det håller. Allra minst att de skulle komma tillbaka natt efter natt i månader för att tälja flisor ur en gammal bjälke, då där fanns så mycket annat att roa sig med. — Nej, den idén förkastade jag genast. Återstod möjlighet att arbetare vid någon reparation börja taga upp ett hål där, för att föra in ett rör eller något annat bakom cisternen. Men då hade de — minst sagt — burit sig ovanligt fubbligt och opraktiskt åt. Ty med såg och mäjsel skulle saken varit undanstökad på en kvarts timme; det skulle varit konstiga arbetare som gifvit sig på att tälja hål i en tre kvarter tjock furubjälke med en pennknif — för så ungefär såg det ut.

(Forts.)

UTLÄNDSKA KONSTNÄRER PÅ BESÖK I SVERIGE.

JEANNE RAUNAY. — AXEL GALLÉN — DORE LAVIK.

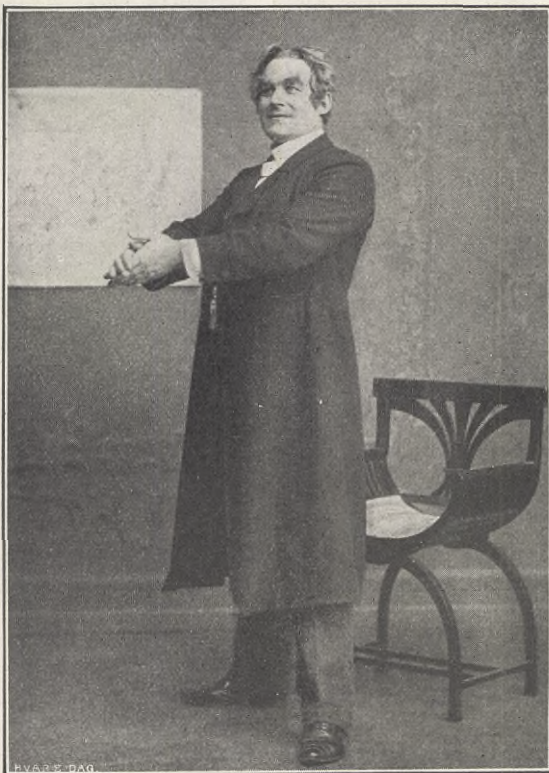

H. 8 D:3 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

AXEL GALLÉN (x), med sin vän Albert Engström.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

Å Vasateatern i Stockholm uppträder ett norskt skådespelarsällskap, hvars förnämsta kraft är herr Dore Lavik, och lämna vi hans porträtt som Tygesen i Björnsons "Geografi och Kjærlighed".

Efter porträtt.

DORE LAVIK som Tygesen.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

En kraftnatur, som Axel Gallén ständigt varit och förblir, har han högt uppe i ödemarken, i Tavastland, med biträde af blott ett par timmermän byggt åt sig och sin hustru ett stort hus med en atelier af kolossala proportioner. Han har där själf gjort bord och bänkar, stolar och många andra saker. Men hans håg står nu åter ut till världsvimlet, och antagligen kommer han att en tid uppehålla sig i Paris, där han studerade i slutet på 1880-talet.

I Stockholm på K. teatern uppträder i dessa dagar den franska operasångerskan *Jeanne Raunay*. I Köpenhamn, där hon uppträdt å K. operan, ha kritik och publik varit särdeles gynnsamma i omdömet, som förmåler att den sköna sångerskan icke lär vara någon "paradsångerska utan sjungande musiker", samt att hennes sång var äkta ända till botten. Tydligt en konstnärinna af rang!

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

MADAME JEANNE RAUNAY vid Opéra Comique i Paris.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

NILS BERGSTEN.

Kyrkoherden i By pastorat af Karlstads stift, Nils Bergsten, fyllde den 24 januari 80 år. Student 50, komminister i Kristinehamn 66, kyrkoherde i Sillerud 80. B. kan äfven i år fira sitt 20-årsjubileum som kyrkoherde i By pastorat.

C. J. WALLSTERESSON.

Kyrkoh. i Färentuna, f. d. kontraktsprosten Carl Johan Wallsteresson, fyllde d. 18 jan. 75 år. Stud. i Uppsala 47, fil. dr 54, teol. kand. 58, kyrkoh. i Norrtelje 69, i Färentuna 77, kontraktsprost i Sjuhundra kontrakt 75, i Svartsjö kontrakt 77. Af gick som kontraktsprost 1902.

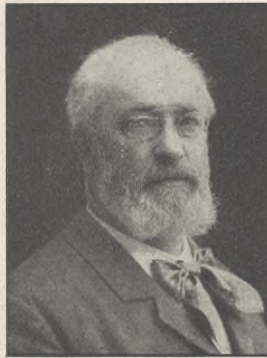
G. E. KLINTBERG.

Rådmanen och handlanden i Trosa, Georg Elias Klintberg, fyllde den 15 jan. 75 år. K. har sedan 84 varit rådman därstädes.

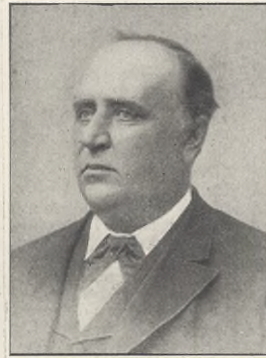
G. SVANBERG.

Handels- och politieborgmästaren Gustaf Svanberg i Göteborg har af K. majt erhållit begärt afsked. Borgmästare S. har i Gbg intagit en betydande ställning, dels i och med sitt ämbete och dels genom den mångfald af framst. uppdr. som anförtrots honom. S. var inom sin stad högt uppskattad. Flerår. led. af Riksd. II K.

C. HJ. HJORIH.

65 år fyllde d. 23 jan. dr Carl Hjalmar Hjort i Sthlm. Med. lic. 66, var H. 68-86 bitr. läkare vid dr G. Zanders mediko-mek. institut i Sthlm samt förest. för elektroterapeutiska afdeln. därst. 83 förordn. han af medicinalst. till förest. för allm. elektricitetsinrätt. i Sthlm. Blef 88 red. för "Meddelanden f. hälso- o. sjukvård".

A. R. CLAUSEN.

60 år fyllde den 21 jan. f. d. flottningsschelen, bankdirektören August Reinhold Clausén i Öjebyn, Piteå. C. är intresserad kommunalman, landstingsman sedan flera år, samt innehar i öfrigt flera förtroendeuppdrag.

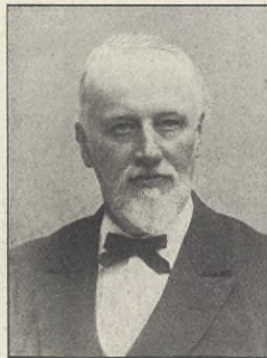
A. M. MALMSTRÖM. †

Kyrkoh. i Gärdstånga och Holmby församl. fil. dr o. teol. kand. Anders Magnus Malmström afled den 17 jan. F. 49, blef M. stud. i Lund. Under sin akademitid var M. doc. dels i kyrkohistoria och dels i semitiska språk. Vid 24 års ålder lektor i kristendom i Lund, utn. M. 85 till kyrkoh. öfver Gärdstånga och Holmby.

AXEL LAFTMAN.

Regementsintendenten vid Verm. Fältjägarreg., Axel Laftman, fyllde den 17 jan. 65 år. Underlöjtn. 72, regementsintendent 89, sekreterare i Vermlands läns hushållningssällskap 92, utställningskommisarie vid hundraårsutställningen i Karlstad 03.

I. A. LYTTKENS.

60 år fyllde den 19 jan. chefen för ecklesiastikdep. folkskolebyrå, kansliäradet, fil. dr Ivar Adolf Lyttkens. Stud. i Lund 62, fil. dr 68, läroverksadj. 69, doc. 70, 76 utn. L. till folkskoleinspektör i Norrköping och 01 till sin nuv. bef. L. har varit led. vid en mängd kommittéer och hufvudsakl. tills. med prof. F. S. Wulff utgif. åtsk. skrifter rörande modersmålets ljudlära och rättskrifning.

C. O. KALLING.

Stadsnotarien, greve C. O. Kalling i Stockholm, fyllde den 21 jan. 50 år. K. aflade 79 kansliexamen vid Uppsala universitet samt 81 hofrätts-examen. Vice häradshövding 84, är K. sedan 91 stadsnotarie vid Stockholms rådsturätt, sedan 95 med tjänstgöring på inteckningsafdelningen.

F. H. VON ESSEN.

Ryttmästaren och skvadronchefen vid Lifregementets husarer, frih. Fritz Henrik von Essen i Sköfde, fyllde den 20 januari 50 år.

G. SCHÖNING.

Grosshandlaren och konsulin Gabriel Schöning i Söderhamn, fyllde den 22 jan. 50 år. S. är framstående kommunalman samt sedan 94 stadsfullmäktiges ordförande.

PORTRÄTTGALLERI

CH. H. SETTERGREN. †

F. d. kaptenen vid Västgöta regemente Chister Settergren afled i Stockholm den 16 januari. S. var född 1823.

F. W. BERG. †

Den 8 jan. afled i Stockholm f. d. överjägmästaren i Norrbottens distrikt, Fritz Wilhelm Berg, 74 år gammal.

C. G. von SYDOW. †

F. d. sparbanksdirektören Carl Gustaf von Sydow afled den 17 jan. i Lund, 73 år gammal. Stud. 51, blef S. 73 registrator i Skånska hypoteksföreningen och blef 86 kassdir. i Lunds sparbank. S. var under åren 56—75 Lunds studentsångförenings anförare inom hvilken förening S. nedlade mycket arbete som belönades med Literis et artibus.

K. G. GEORGI. †

Den 16 jan. afl. rektorn vid Vimmerby 5-klass. lärov., Karl Georg Georgi. Stud. i Uppsala 73, fil. kandex. 89, efter att förut ha varit vik. extra lärare. 90 utnämnd han till kollega i Sköfde och blef 96 t. f. rektor i Vimmerby. G. har inneh. flera förtroendeuppdr. i samhället, bl. a. sedan 1900 stadsfullm. v. ordi.

NILS AXEL G:SON BENNICH. †

F. Generaltulldirektören
N. A. G:SON BENNICH. †

Den 23 jan. afsmnade i Stockholm efter någon tids sjuklighet f. generaltulldirektören Bennich, en person, hvilken begåfvad med ett lysande förstånd, utmärkt stilistisk och talareförmåga samt en först sent aftagande kraft att ihärdigt gå i elden för sin övertygelse, haft stor förtjänst om en friare närings- och handelslagstiftnings införande i Sverige i midten af förra århundradet.

Född på Ophem i Tjärstad socken af Östergötland d. 31 okt. 1817, ingick B. efter slutade studier i Uppsala i åtskilliga statens och stadens verk i Stockholm. Vid riksdagen 1840 fick B. anställning som kanslist hos bevillningsutskottet. På den utskottsafdelning, där B. tjänstgjorde, behandlades tullfrågorna och den brytning med gamla traditioner, som i så många hänseenden utmärkte nämnda riksdag, gjorde sig icke minst gällande i fråga om tullsystemet. 1839 års tullkommitté hade afgifvit ett förslag, som förelåg till behandling, och handelsfrihetens grundsats, föräktade under de långa muntliga förhandlingarna, gjorde på den unge kanslistens sinne ett vida djupare intryck än de vid universitetet i ett torftigt statsekonomiskt kompendium studerade teorierna och bestämde för all framtid hans uppfattning i hithörande ämnen.

Vid sidan af sina ordinarie befattningar — notarie i krigshofrätten 1845, krigsfiskal i samma hofrätt 1846, samt tillika notarie i Stockholms Kämnersrätt 1848 — behöll B. fortfarande sin plats i bevillningsutskottets kansli, först som kanslist, sedan som notarie och slutligen som sekreterare, hvilken befattning han ännu innehade vid 1859—60 års riksdag, under hvars lopp han utnämndes till landshöding i Jämtland. — 1864 tilldelades B. adlig värdighet, på grund hvaraf han intog säte på riddarhuset under sista ständsriksdagen, då han talade för representationsreformen, samt förflyttades året därpå från sin plats som styresman för Östersunds län till generaltulldirektörsämbetet, hvarifrån han afgick 1888. Efter det nya stadskickets införande tillhörde B. riksdagens första kammare till och med 1893.

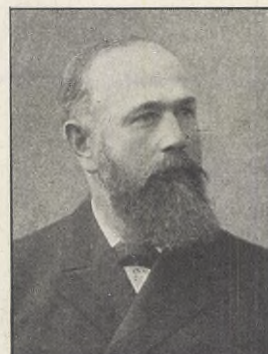
Utän fråga stod B. i långa tider regeringen mycket nära och hans utredningar och utlåtanden i handels- och näringsfrågor voro af afgörande betydelse för regeringens ståndpunkt. Själf skulle han, ifall han endast så velat, kunnat vid olika tillfällen inträda i regeringen som finansminister. En särskild utmärkelse kom den principfaste och af frihandelsidéerna så helt genomträngde mannen till del 1872, då han valdes till hedersledamot af Cobdenklubben.

B. var för öfrigt mångsidigt begåfvad. Bl. a. var han i hög grad musikalisk och var äfven led. af Musikaliska akademien. Till det yttre tedde han sig som en fin urban person.

M. DAHN.

Led. af riksdagens 2:dra kammare, landtbrukaren Märten Dahn, fyllde d. 20 jan. 50 år. D., som sedan 81 varit led. af riksdagens 2:dra kam., har sedan 87—90 varit statsrevisor, led. af bankoutskottet 87—90, af konstitutionsutskottet 91—02, led. af frihamnskommittén 94—95.

P. B. PAULSSON.

Godsägaren P. B. Paulsson på Engabo, Alingsås, fyllde den 21 januari 50 år.

BROKIGT UTOMLANDSNYTT.

Efter porträtt.

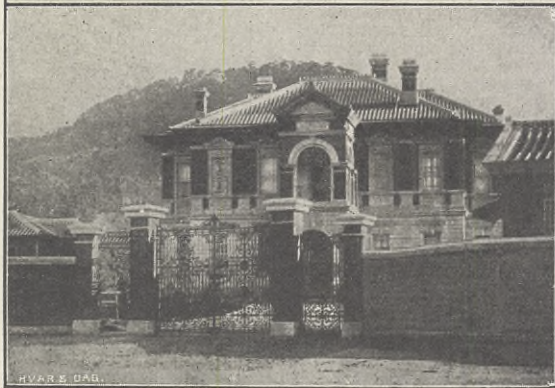
Kliché: Bengt Sjöforsparre.

I. GENERALJ DE GIORGIS, den nye italienske gendarmerichefen i Macedonien till genomförande af reformerna där.

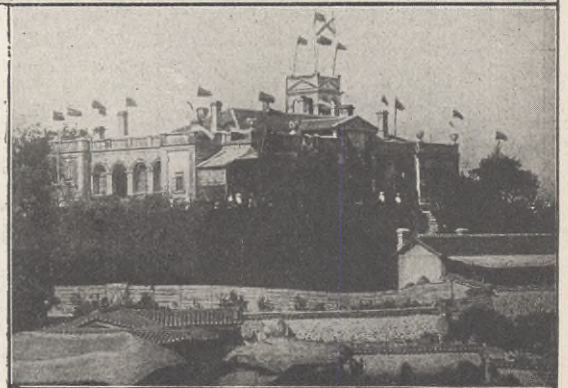

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

II. ABBÉ DELSOR, den från Frankrike utvisade tyske riksdagsmannen från Elssas.

HVARE DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåns-Öbg.

III. BILDER FRÅN KOREA: Kjärsarens livvakt, japanska konsulatet och ryske ministerns residens i Söul.